

Lieta C-682/23

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2023. gada 15. novembris

Iesniedzējtiesa:

Curtea de Apel Cluj (Rumānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 25. oktobris

Prasītāja:

E. B.SP. Z. O. O.

Atbildētāja:

K. P.SP. Z. O. O.

Pamatlietas priekšmets

Curtea de Apel Cluj (Klužas apelācijas tiesa, Rumānija), iesniedzējtiesā, iesniegta apelācijas sūdzība par *Tribunalul Specializat Cluj* (Klužas Specializētā apgabaltiesa, Rumānija) spriedumu, ar ko ir apmierināta iebilde par Rumānijas tiesu starptautiskās jurisdikcijas neesamību divu saskaņā ar Polijas tiesībām dibināto sabiedrību strīdā saistībā ar ārpuslīgumisko un līgumisko atbildību.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Saskaņā ar LESD 267. pantu iesniegts lūgums interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1215/2012”) 25. pantu.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 25. panta normas var tikt interpretētas tādējādi, ka atbilstoši tām kredīta, kas izriet no iepirkuma līguma, cesionāram ir piešķirtas tiesības atsaukties uz šajā līgumā ietverto jurisdikcijas noteikšanas klauzulu attiecībā pret sākotnējo līgumslēdzēju pusi, ja saskaņā ar strīda priekšmetam piemērojamajām valsts tiesībām ar cesijas līgumu ir nodotas kredīta prasījuma tiesības un to blakustiesības, bet ne saistības, kuras izriet no līguma?

2. Vai tādā gadījumā kā iepriekš minētais gadījums, nosakot tiesu, kurai ir jurisdikcija, ir būtisks iebildums, kuru izvirzījusi līgumslēdzēja puse, kas ir piekritusi jurisdikcijas noteikšanas klauzulai un pret kuru ir ierosināta tiesvedība? Vai pirms tiesvedības uzsākšanas/vienlaikus ar to ir nepieciešams jauns šīs līgumslēdzējas puses gribas izteikums, lai trešā persona–cesionārs varētu atsaukties uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD 267. pants;

Regulas Nr. 1215/2012 25. pants un 7. panta 2. punkts;

Spriedums, 2013. gada 7. februāris, *Refcomp SpA*, C-543/10, EU:C:2013:62;

Spriedums, 2015. gada 21. maijs, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335;

Spriedums, 2017. gada 28. jūnijs, *Leventis un Vafias*, C-436/16, EU:C:2017:497;

Spriedums, 2020. gada 18. novembris, *DelayFix*, C-519/19, EU:C:2020:933.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Polijas Civilkodeksa 361.–363., 415., 416., 471., 472., 509. un 647. pants. Saskaņā ar Polijas Civilkodeksa 509. panta 2. punktu “kopā ar kredītu tiesību pārņēmējam tiek nodotas ar kredītu saistītās tiesības, it īpaši kavējuma procentu kredīts”.

Codul român de procedură civilă [Rumānijas Civilprocesa kodeksa] 1068. panta 1. punktā ir paredzēts, ka “mantisko attiecību jomā puses var vienoties par tiesu, kurai ir jurisdikcija izskatīt strīdu, kas radies vai varētu rasties saistībā ar tiesiskajām attiecībām ar pārrobežu elementu. Vienošanās var tikt noslēgta rakstveidā, izmantojot telegrammu, teleksu, faksu vai jebkuru citu saziņas līdzekli, kas ļauj to pierādīt rakstveidā. Ja nav pretējas vienošanās, izvēlētās tiesas jurisdikcija ir ekskluzīva”.

Codul român de procedură civilă [Rumānijas Civilprocesa kodeksa] 1071. pants, saskaņā ar kuru: “(1) Tiesa, kurā celta prasība, pēc savas ierosmes pārbauda savu starptautisko jurisdikciju, rīkojoties saskaņā ar valsts tiesību normām par jurisdikciju. Ja tā konstatē, ka ne tai, ne kādai citai Rumānijas tiesai nav jurisdikcijas, tā noraida prasības pieteikumu kā neietilpstošu Rumānijas tiesu iestāžu jurisdikcijā, neskarot 1070. panta piemērošanu. Tiesas nolēmums var tikt pārsūdzēts augstākas instances tiesā. (2) Uz Rumānijas tiesas starptautiskās jurisdikcijas neesamību var atsaukties jebkurā tiesvedības posmā, tostarp apelācijas tiesvedībā. 1067. panta tiesību normas joprojām paliek piemērojamas”.

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2021. gada 21. decembrī E. B.SP. Z. O. O. (saskaņā ar Polijas tiesībām dibināta juridiskā persona; turpmāk tekstā – “E. B.SP.” vai “prasītāja”) iesniedza *Tribunalul Specializat Cluj* [Klužas Specializētajā apgabaltiesā] prasības pieteikumu pret K. P.SP. Z. O. O. (saskaņā ar Polijas tiesībām dibināta juridiskā persona; turpmāk tekstā – “K. P.SP.” vai “atbildētāja”), lūdzot piespriest K. P.SP. pienākumu samaksāt summu 14 092 308 PLN (Polijas zloti) apmērā par zaudējumu atlīdzību, kā arī kavējuma procentus un citus ar minētās summas piedziņu saistītos izdevumus, atsaucoties uz K. P.SP. ārpuslīgumisko un līgumisko atbildību.
- 2 Proti, 2017. gada 24. martā E. B.SP. noslēdza ar E.PL. (saskaņā ar Polijas tiesībām dibinātu juridisko personu) iepirkuma līgumu, kura priekšmets bija Polijā esošā zemes gabala sagatavošana koka izstrādājumu rūpnīcas būvniecībai. 2017. gada 24. jūlijā E. B.SP. noslēdza ar E.PL. līgumu, kura priekšmets bija galvenie būvdarbi minētās rūpnīcas būvniecībai Polijā. 2017. gada 4. martā E.PL. noslēdza ar E. S. A. (saskaņā ar Rumānijas tiesībām dibinātu juridisko personu) būvdarbu apakšuzņēmuma līgumu. 2017. gada 10. jūlijā E. S. A. noslēdza ar K. P.SP. (saskaņā ar Polijas tiesībām dibinātu juridisko personu) turpmāku apakšuzņēmuma līgumu būvdarbu veikšanai. Saskaņā ar minēto līgumu noteikumiem visus šos līgumus regulē Polijas tiesības.
- 3 2021. gada 16. decembrī E. S. A. ar līgumu cedēja E. B.SP. labā kredītu, kas ietvēra zaudējumu atlīdzināšanas prasījumu 14 050 878,35 PLN (Polijas zloti) apmērā, kas, saskaņā ar E. S. A. apgalvojumiem, tai ir bijis pret K. P.SP. par zaudējumiem, kuri, kā apgalvots, radās tāpēc, ka K. P.SP. esot nepilnīgi izpildījusi saistības, kas tika uzņemtas ar 2017. gada 10. jūlijā noslēgto apakšuzņēmuma līgumu.
- 4 Savu prasījumu pamatojumam E. B.SP. atsaucās gan uz K. P.SP. ārpuslīgumisko atbildību (Polijas Civilkodeksa 415. un 416. pants, tos skatot kopā ar šī kodeksa 361.–363. pantu), gan uz tās līgumisko atbildību (Polijas Civilkodeksa 471. un 472. pants, tos skatot kopā ar šī kodeksa 647. un 361.–363. pantu), un, lai pamatotu *Tribunalul Specializat Cluj* jurisdikciju, E. B.SP. atsaucās uz 2017. gada 10. jūlija apakšuzņēmuma līgumā starp E. S. A. un K. P.SP. ietverto jurisdikcijas

noteikšanas klauzulu, saskaņā ar kuru “iespējamos strīdus izšķirs tiesa, kurai ir jurisdikcija pēc līgumslēdzējas puses juridiskās adreses”. Pirmkārt, E. B.SP. apgalvoja, ka saskaņā ar lietas būtībai piemērojamo valsts tiesisko regulējumu, proti, Polijas Civilkodeksa 509. panta 2. punktu, tā pārņēma ne tikai kredītu, bet arī ar to saistītās blakustiesības. Otrkārt, tā atsaucās uz Regulas Nr. 1215/2012 25. pantu.

- 5 Savā aizstāvības rakstā K. P.SP. izvirzīja iebildi par Rumānijas tiesu starptautiskās jurisdikcijas neesamību, atsaucoties: (a) attiecībā uz prasījumiem, kas pamatoti ar ārpuslīgumisko atbildību, uz Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punktu (K. P.SP. apgalvo, ka apgalvotais notikums, kas rada kaitējumu, ir iestājies Polijā, tāpēc jurisdikcija izskatīt strīdu ir Polijas tiesām) un (b) attiecībā uz prasījumiem, kas pamatoti ar līgumisko atbildību, ka E. B.SP. ir trešās personas statuss attiecībā pret līgumu, kurā ir ietverta jurisdikcijas noteikšanas klauzula, un ka tās cesionāra statuss nepiešķir tai tiesības atsaukties uz minētās klauzulas noteikumiem.
- 6 Ar 2022. gada 19. decembra spriedumu *Tribunalul Specializat Cluj* apmierināja K. P.SP. izvirzīto iebildi par starptautiskās jurisdikcijas neesamību un tādējādi noraidīja prasības pieteikumu kā neietilpstošu Rumānijas tiesu jurisdikcijā.
- 7 2023. gada 11. aprīlī E. B.SP. pārsūdzēja šo spriedumu *Curtea de Apel Cluj* (Klužas apelācijas tiesa, Rumānija).

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 8 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar Polijas Civilkodeksa 509. panta 2. punktu ar kredīta cesijas līgumu kopā ar kredītu tiesību pārņēmējam tiek nodotas ar kredītu saistītās tiesības, it īpaši kavējuma procentu kredīts, uzsverot, ka ar kredīta cesiju cesionāra/tiesību pārņēmēja īpašumā tiek nodotas kredīta prasījuma tiesības, bet netiek nodotas cedenta saistības pret cedēto parādnieku. Turklāt tā norāda, ka saskaņā ar Polijas Augstākās tiesas judikatūru kopā ar nodoto kredītu tiek nodotas arī ar šo kredītu saistītās tiesības, tostarp iespēja vērsties tiesā, kas norādīta vienošanās par jurisdikciju.
- 9 E. B.SP. atsaucas uz principiem, kas ir izstrādāti Tiesas judikatūrā par Regulas Nr. 1215/2012 25. panta interpretāciju, proti, spriedumos lietās C-543/10, C-352/13, C-519/19 un C-436/16. Turklāt tā apgalvo, ka jurisdikcijas noteikšanas klauzulas mērķis ir noteikt jurisdikciju tiesai, kurā esoša vai iespējamā strīda gadījumā ir celta prasība, saskaņā ar pušu gribas izteikumu, un ka Tiesas judikatūrā noteiktie kritēriji attiecībā uz pārbaudēm, kuras valsts tiesai ir jāveic, lai noteiktu jurisdikcijas noteikšanas klauzulas darbību, ir alternatīvi, un izpaužas kā trešās personas piekrišana vai pēctecība sākotnējā līgumslēdzēja tiesībās un pienākumos.
- 10 Prasītāja uzskata, ka trešās personas pievienošanās jurisdikcijas noteikšanas klauzulai, neatkarīgi no brīža, kad tā izsaka savu piekrišanu, ir pietiekama, lai šī klauzula būtu spēkā, un ka netiek prasīts jauns līgumslēdzējas puses gribas

izteikums, jo iepriekšminētā klauzula ir saistoša jau no tās akceptēšanas brīža. Tātad valsts tiesai vairs nav jāpārbauda, vai trešā persona aizstāja sākotnējo līgumslēdzēju pusi tās tiesībās un pienākumos, jo šī pārbaude ir pieprasīta kā papildu un alternatīvs kritērijs, lai pārbaudītu jurisdikcijas noteikšanas klauzulas spēkā esamību.

- 11 Prasītāja turklāt apgalvo, ka faktiskie apstākļi spriedumos lietās C-543/10, C-352/13 un C-519/19 atšķiroties no faktiskajiem apstākļiem šajā tiesvedībā, jo tajās lietās trešā persona cēla prasību pret līguma līgumslēdzēju pusi pamatojoties uz vispārējo tiesību noteikumiem par jurisdikciju, un līguma, kurā bija ietverta jurisdikcijas noteikšanas klauzula, līgumslēdzēja puse bija izmantojusi minēto klauzulu pret trešo personu. Turklāt lietā C-436/16 puse, kas bija vienojusies par jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, cēla prasību pret trešo personu tiesā, kas tika noteikta pamatojoties uz citām tiesību normām, nevis Regulas Nr. 1215/2012 25. pantu, un trešā persona, kurai nebija nekādas saiknes ar klauzulu, atsauca uz to, lai apstrīdētu jurisdikciju tiesai, kurā tika celta prasība. Atšķirībā no minētajiem gadījumiem, pamatlietā prasītājai ir kredīta – kas izriet no apakšuzņēmuma līguma, kurā ir ietverta jurisdikcijas noteikšanas klauzula – cesionāra statuss, un tātad tai esot tiesības atsaukties uz minēto klauzulu, lai celtu prasību tiesā, kuru izvēlējās sākotnējā līguma līgumslēdzēja puse.
- 12 E. B.SP. uzsver, ka trešās personas pēctecība līguma sākotnējās līgumslēdzēja puses tiesībās un pienākumos kļūst būtiska kā pakārtots nosacījums jurisdikcijas noteikšanas klauzulas piemērojamībai, ja otra līgumslēdzēja puse, kas vienojās par klauzulu, atsauca uz to pret trešo personu un tas liek precizēt jautājumu par to, vai trešajai personai ir jāievēro vienošanās par jurisdikciju. Taču pamatlietā trešajai personai netiek iebilsts, ka tai ir jāievēro jurisdikcijas noteikšanas klauzula, bet tieši otrādi, trešā persona izmanto tiesības atsaukties uz šo klauzulu, kas ir tiesības, kuras tai piemīt pamatojoties uz sekām, kuras rada kredīta cesija saskaņā ar strīda būtībai piemērojamajām valsts tiesībām.
- 13 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka visā Tiesas judikatūrā par Regulas Nr. 1215/2012 25. panta interpretāciju saistībā ar konosamentu (C-71/83, C-159/97, C-387/98), apdrošināšanas līgumu (C-201/82) un sabiedrības līgumu (C-214/89) ir atbalstīts viedoklis, saskaņā ar kuru uz vienošanos par jurisdikciju var atsaukties arī pret trešo personu, kura pārņēma šī līguma līgumslēdzēja puses tiesības un pienākumus, tāpat arī persona, kas nav līguma puse un kas pārņēma no šī līguma izrietošās tiesības, var atsaukties uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, un piekrišana, ko otrā puse ir devusi līguma noslēgšanas brīdī, ir pietiekama, ja vien ir skaidri izteikta līguma noteikumos.
- 14 Lēmumu par nepieciešamību izmantot LESD 267. pantā paredzēto prejudiciāla nolēmuma mehānismu prasītāja atstāja iesniedzējtiesas ziņā, tomēr izsakot viedokli par šī nolēmuma lietderību.
- 15 Atbildētāja izteica diametrāli pretējo nostāju, kuras centrā ir princips par regulas Nr. 1215/2012 25. panta tiesību normu interpretāciju, ņemot vērā gribas

autonomijas principu un jurisdikcijas noteikšanas klauzulas *intuitu personae* raksturu.

- 16 Atbildētājas skatījumā, jurisdikcijas noteikšanas klauzula var radīt sekas vienīgi starp līguma pusēm, nevis attiecībā uz trešo personu, un šāds secinājums pamatojas uz šīs klauzulas – kura izriet no sarunām pušu starpā un ir strikti saistīta līgumslēdzēja personu, ar kuru tā tika saskaņota – *intuitu personae* raksturu. Ņemot vērā, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 25. pantu materiāltiesiskais nosacījums jurisdikcijas noteikšanas klauzulas spēkā esamībai ir skaidra norāde uz tiesiskajām attiecībām, kuru rezultātā radies iespējamais strīds tiks izšķirts attiecīgajā tiesā, ir nepieciešams, lai strīda pušu starpā vienmēr būtu vienošanās par jurisdikciju, kura, ņemot vērā tās autonomo raksturu, ir jāvērtē atsevišķi no tās pamatā esošā līguma. Par argumentu šajā nozīmē ir uzskatāms fakts, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1215/2012 25. pantā ietvertajam tiesiskajam regulējumam par vienošanos par jurisdikciju ir autonomas raksturs attiecībā pret jautājumu par pušu saistībām piemērojamiem valsts tiesību aktiem.
- 17 K. P.SP. turklāt uzsver, ka 25. pantā paredzētā tiesiskā regulējuma pamatā ir pušu autonomijas princips, kas ir noteikts Regulas Nr. 1215/2012 19. apsvērumā, norādot, ka saskaņā ar šo principu trešā persona nevar atsaukties uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu pret subjektu, kas ir vienojies par minēto klauzulu, jo šī subjekta piekrišana minētajai klauzulai tika izteikta saistībā ar tiesiskajām attiecībām, kuras nodibinātas ar tā pretējo līgumslēdzēju pusi, un aprobežojas ar tā attiecībām ar šo pretējo līgumslēdzēju pusi un neietver trešās personas, kuras pārņēma tiesības, kuras izriet no sākotnējā līguma.
- 18 Visbeidzot, atbildētāja izteica argumentu, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1215/2012 15. pantā ietvertajai tiesību normai ir izņēmuma raksturs un tāpēc tā ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri, jo šajā tiesību normā paredzētais gadījums ir gadījums, kad pušu starpā pastāv vienošanās, saskaņā ar kuru jurisdikcija izskatīt strīdu saistībā ar noteiktām tiesiskajām attiecībām ir piešķirta kādas dalībvalsts tiesai, tāpēc ir nepieciešams, lai vienošanās par jurisdikciju būtu starp pašām strīda pusēm.
- 19 Atbildētāja principiāli iebilst pret lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanu Tiesā un, pakārtoti, formulē četrus jautājumus, kuros būtībā ir uzsvērtā nepieciešamība interpretēt Regulas Nr. 1215/2012 25. pantu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 20 Iesniedzējtiesa konstatē, ka abi pušu izteiktie Regulas Nr. 1215/2012 25. panta interpretācijas varianti ir ticami konkrētā gadījumā, kad trešai personai, kas atsauca uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, ir kredīta prasījuma tiesību – kuras izriet no līguma, kurā ir ietverta minētā klauzula – cesionāra statuss, un saskaņā ar izvēlētajiem valsts tiesību aktiem, *lex causae*, aplūkojamajā gadījumā Polijas tiesībām, cesionārs pārņem vienīgi kredīta prasījuma tiesības un ar tām saistītās blakustiesības, bet ne sākotnējās līgumslēdzējas puses saistības.

- 21 Proti, apelācijas instances tiesai radušās grūtības Regulas Nr. 1215/2012 25. panta interpretācijā ir saistītas ar apstākli, ka, lai gan trešā persona–cesionārs nav pilnībā aizstājis cedēta līguma līgumslēdzēju pusi tās tiesībās un pienākumos, tas atsauca uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, tādējādi izmantojot tiesības pret cedēto parādnieku, kas bija piekritis šai klauzulai, parakstot līgumu.
- 22 Attiecībā uz pamatojumu, ko prasītāja izvirza, lai izmantotu jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, proti, apstākli, ka saskaņā ar lietas būtībai piemērojamajām valsts tiesībām ar kredītu tā pārņēma tā blakustiesības, iesniedzējtiesa norāda, ka, lai arī principā tiesību celt prasību konkrētā tiesā pamatojoties uz vienošanos par jurisdikciju kvalifikācija par cedēta kredīta blakustiesībām, vai nē, var arī būt jautājums, kas ietilpst valsts tiesību normu piemērošanā, nevar neņemt vērā faktu, ka, kā konstatējams, uz līgumā ietverto jurisdikcijas noteikšanas klauzulu atsauca cesionārs, izmantojot tiesības, kuras saskaņā ar līgumu ir atzītas cedentam, un nevis pamatojoties uz pienākumu, par kuru cesionārs būtu atbildīgs.
- 23 Turklāt iesniedzējtiesa atzīst, ka nevar noliegt to, ka Regulā Nr. 1215/2012 ietvertā jurisdikcijas noteikšanas klauzulas tiesiskā regulējuma būtība (*ratio*) ir identificējama līgumslēdzēju pušu autonomijas principā, saskaņā ar kuru noteicoša ir pušu vienošanās par konkrētu tiesu attiecībā uz strīdiem, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām. Saskaņā ar šo principu vienošanās par jurisdikciju var kļūt iedarbīga vienīgi attiecībā uz pusēm, kuras ir noslēgušas šo vienošanos, un lai arī trešā persona iegūst noteiktas kredīta prasījuma tiesības, kuras izriet no pamatā esošā līguma, nešķiet, ka tā varētu atsaukties uz vienošanos par jurisdikciju, kas saista vienīgi sākotnējās līgumslēdzējas puses. Šajā saistībā minētā tiesa atsauca uz Tiesas spriedumu lietā C-436/16 (35.–37. punkts) un uz Tiesas spriedumu lietā C-519/19 (42.–44. punkts), kuros ir minēts fakts, ka pārbaudei par pušu piekrišanu jurisdikcijas noteikšanas klauzulai ir jāattiecas uz abām strīda pusēm, gan to, kas atsauca uz klauzulu, gan to, pret kuru klauzula tiek izvirzīta, un subjekta, kas vienojās par klauzulu, piekrišana ir jāvērtē saistībā ar tā pretējo pusi strīdā.
- 24 Runājot par plašo Tiesas judikatūru par Regulas Nr. 1215/2012 25. panta interpretāciju dažās stingri specializētās nozarēs kā konosaments (C-71/83, C-159/97, C-387/98), apdrošināšana (C-201/82), sabiedrības (C-214/89), iesniedzējtiesa apgalvo, ka minētā interpretācija aprobežojas ar jomām, uz kurām tā attiecas.
- 25 Iesniedzējtiesa norāda, ka Tiesas judikatūrā izstrādātie kritēriji jurisdikcijas noteikšanas klauzulas spēkā esamībai tika noteikti lietās, kad šī klauzula tika izvirzīta pret trešo personu, kas nebija par to vienojusies, un tika uzskatīts, ka ir jāpārbauda, vai minētā trešā persona ir izteikusi piekrišanu šajā nozīmē vai, pretējā gadījumā, vai tā ir pārņēmusi visas pušu tiesības un pienākumus, tātad uzņemoties arī pienākumu ievērot minēto klauzulu (lietas C-543/10, C-352/13, C-519/19). Tā norāda, ka vienīgi lietā C-436/16 uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu bija atsaukusies trešā persona. Tomēr pamatlietā jurisdikcijas

noteikšanas klauzula netiek izvirzīta pret trešo personu, lai pārbaudītu, ievērojot Tiesas judikatūrā noteiktos kritērijus, vai tā ir spēkā esoša.

- 26 Tāpēc iesniedzējtiesa uzskata, ka ir lietderīgi uzdot dažus jautājumus, lai noskaidrotu (i) kā jāinterpretē Regulas Nr. 1215/2012 25. pants konkrētā gadījumā, kad uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu atsaucas cesionārs, kas saskaņā ar kredīta cesijas līgumu ir pārņēmis tiesības, kuras izriet no pamatā esošā līguma, kurā ir ietverta jurisdikcijas noteikšanas klauzula, (ii) kā arī aspektu, (a) vai puses, kas ir vienojusies par jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, procesuāla nostāja ir būtiska, lai šī klauzula būtu vai nebūtu spēkā, un (b) vai, lai šī klauzula, uz kuru atsaucas trešā persona, būtu spēkā esoša, ir nepieciešams puses, kas ir vienojusies par klauzulu, jauns gribas izteikums.
- 27 Iesniedzējtiesa izlems pamatlietu kā apelācijas instances tiesa un tās pieņemtais nolēmums ir galīgs.